

PRIATELIA NA ŽIVOT A NA SMRŤ

Caissell Favlet bol na pohľad vcelku obyčajný chlapík. Ničím nevynikal, taký priemerný okuliarnatý úradníček. Zamestnaný bol v jednej finančnej firme. Za pár rokov sa vyšvihol na dosť vysoký post a aj jeho plat bol nadmieru zaujímavý. Ako vravím, jeden z milióna. Bol však nevyliciteľný romantik a rojko. Na tom by nebolo nič zlé. On to však niekedy skutočne dosť preháňal a žil akoby mimo reality.

Táto jeho vlastnosť sa prejavila aj pri písaní testamentu. Jedného dňa ho len tak napadlo, hoci až taký starý ešte nebol, že spíše poslednú vôľu. Uviedol v nej, že chce byť pochovaný v kaplnke starobylého hradu nachádzajúceho sa v mieste jeho rodiska, avšak dvesto kilometrov od jeho súčasného bydliska. Tiež tam spomenul, aby mu na pohrebe zahrali jeho obľúbenú pieseň. Svoj majetok odkázal členom svojej rodiny rovným dielom podľa toho, čo si kto zaslúžil. Svojmu bratrancovi Pignonovi, ktorého mal vždy za podvodníka a povaľača a ktorého nemal rád, neodkázal nič.

Túto poslednú vôľu si dal aj notársky overiť, pričom jednu kópiu si nechal. Keď takto spísal svoj závet, ďalej nad tým nerozmýšľal a venoval sa naďalej všetkým doterajším činnostiam. Časom mu ale začal závet čoraz častejšie prichádzať na myseľ a uvažoval, či jeho rodina naozaj splní poslednú vôľu ako si to on praje. Najlepšie by bolo si to overiť. Ale ako? To by musel fingovať svoju vlastnú smrť. Nad bizarnosťou tejto myšlienky sa v duchu pousmial. Hneď túto možnosť zavrhol a premýšľal, čo iné by sa dalo v tejto veci urobiť. Mohol si lámať hlavu koľko chcel, na nič neprišiel. Ale veď to vôbec nie je zlý nápad predstierať svoju smrť, počúchal si bradu končekmi prstov a začal nad tým reálne uvažovať. V jeho prípade to ale nebolo nič nezvyčajné, lebo uňho sa realita často prelínala s neskutočným.

A tak tento svoj plán začal systematicky pripravovať. V prvom rade je nutné zariadiť, aby bolo úplne jasné, že je mŕtvy. Nikto by nesmel mať najmenšie pochybnosti. A keď je človek mŕtvy, tak nedýcha. Ale ako to zariadiť? Keby aj zadržal dych, lekár ktorého by k nemu zavolali by na to určite prišiel. V tom mu prišlo na um, že sa raz s jedným známym, ktorý je doktor, rozprával o látke, ktorá spôsobí, že všetky životné funkcie človeka, teda aj dýchanie sa spomalí na minimum a človek je tak v stave blízkom smrti. Bolo veľmi ťažké tú látku získať, ale s jeho kontaktmi sa to nakoniec podarilo. Užil toľko toho séra, aby bol v nehybnom stave asi dvanásť hodín. Rýchlo ampulku skryl, aby ju nikto nenašiel a ľahol si do postele.

„Pán Favlet, vy ešte spíte? Veď zmeškáte do práce,“ budila ho jeho chyžná o ôsmej ráno.

Caissell nepohol ani brvou.

„Pán Favlet.“

Nič.

„Pane!“ zvýšila hlas, keď podišla k posteli. Začala ním triasť. Bol úplne bledý.

„Pán Favlet, čo je s vami!“ hulákala na celý dom, keď videla, že nejaví známky života.

O dvadsať minút už bol pri ňom lekár.

„Je mi to ľúto“, pozrel na chyžnú. Do večera to už vedela celá blízka i vzdialená rodina a na druhý deň poznali obsah poslednej vôle. O tri dni mal byť pohreb. Za ten čas ho však nedali do mrazničky, ale kvôli tradícii a na jeho šťastie ho nechali v dome. Zobudil sa podľa plánu po dvanástich hodinách. Opatrne otvoril oči a poobzeral sa dookola. Nikto vtedy v miestnosti nebol. Opatrne sa zdvihol a zamieril k dverám. Strašne potreboval na záchod. Pootvoril dvere. Vzduch bol čistý. Bleskovo vykonal potrebu. Ohlásil sa aj smäd a hlad. Napil sa z vodovodu, keď začul otváranie dverí. Rýchlo sa opäť presunul do miestnosti, kde boli máry a ľahol si na ne. Otvorili sa dvere miestnosti, v ktorej ležal. Vošli dvaja ľudia. Podľa hlasu zistil, že to je jeho brat a matka. Ešte veľmi dlho sa niekto zdržiaval v jeho miestnosti, alebo v jej blízkosti. Bol veľmi hladný a bál sa, že mu začne škvrkať v bruchu. Nakoniec ostal sám. Vstal, priplížil sa do kuchyne a hltavo zjedol tri croissanty zapíjajúc ich vodou. Rýchlo sa vrátil späť a ľahol

si. O minútu vošiel do miestnosti jeho strýko. Mal šťastie, o minútu neskôr a prišli by naňho. Podľa hlasov v miestnosti a blízko nej zistil, že v dome sa nachádza takmer celá jeho rodina. Vždy, keď nikto nebol nablízku, odbehol si čosi zjesť, vypiť, alebo na potrebu.

Takto prežil tri dni, až kým nenadšiel deň pohrebu. Už od rána počul v miestnosti veľmi veľa hlasov, pričom pri niektorých si nevedel vybaviť tváre. Mohlo tam byť asi tridsať ľudí. Zrazu pocítil, ako ním myklo. Domyslel si, že ho vkladajú do truhly a vezú preč. V momente ako zložili veko truhly dole, milimetrovo pootvoril oko. Keď videl známy trámový strop, hneď si uvedomil, že je v miestnom dome smútku. Tak teda nesplnili jeho posledné želanie. V dome smútku bol asi pol hodinu. Počul, ako pár ľudí prednieslo reč a pravdepodobne všetci zúčastnení prešli okolo rakvy. Celý čas čakal na to, či aspoň zahrajú jeho obľúbenú pieseň. Nestalo sa. Keď sa truhla znova zavrela, odniesli ju na cintorín.

Kňaz odriekal modlitbu. Favlet počul vzlyk svojich rodičov, súrodencov a ostatnej rodiny a zamyslel sa, či bolo naozaj správne takto sa s nimi zahrávať len preto, aby zistil, či splnia jeho poslednú vôľu. Ved' oni si naozaj myslia, že zomrel. Neuvedomil si pri svojom zaslepenom egoizme ako ich ranil. Výčitky svedomia ho prinútili búchať na rakvu. Nárek ľudí však prehlušil ten lomoz. Keď truhlu spustili, začali ju zasypávať. Dunenie jeho pästí splyvalo s dunením dopadajúcej hliny. Favleta obliat studený pot. Kopal, trieskal do rakvy ako zmyslov zbavený, no bez úspechu. Ved' zakričím, určite ma začujú, že ma to nenapadlo skôr, ja som ale vôl... Začal ziapať, no na cintoríne už nebolo nikoho a on meter a pol pod zemou. Rezignovane stíchol. Uvedomil si, že ho pochovali zaživa. Zmocnila sa ho hrozná úzkosť. Preklíňal deň, keď ho napadla táto kravina. Nezmyselné kopanie a vrešťanie sa uňho striedali so stavmi úplnej odovzdanosti. Začal sa hlásiť kyslíkový deficit. Nemal poňatia o čase, ako dlho dole už je, keď začal pozvoľna upadať do bezvedomia.

Vtom začul zvuky. Akoby sa k nemu ktosi prekopával. V momente ožil. Lopata narazila na veko. Hneď ako bolo odsunuté, Favlet vstal lapajúc po dychu. Muž oproti hrozne skríkol. Srdce mu skoro vyskočilo z hrdla. Bol to strašný šok, skoro na infarkt, ale prežil to. Favlet spočiatku v tej tme nevedel rozoznať kto je ten muž, no zakrátko zistil, že je to Mosen Pignon. Favletovi síce nesplnili posledné želanie, ale za to ho vypravili na poslednú cestu drahocennými predmetmi. Pignon cítiac sa oklamáný, že nedostal nič z dedičstva si šiel po to, čo mu patrilo. Aspoň on si myslel, že mu to patrí.

Favletovi však bolo absolútne jedno z akých pohnútok Pignon kopal, preňho bolo najdôležitejšie, že žije. Objal tuho svojho záchrancu a vykrikoval, že mu je večným dlžníkom. Pignon stále nemohol uveriť vlastným očiam a triasol sa na celom tele. Upokojil sa, až keď mu Favlet všetko vysvetlil. Neskôr Pignonovi dohodil skvelú prácu a názor naňho zmenil o stoosemdesiat stupňov. Caissel Favlet a Mosen Pignon sa stali priateľmi na život a na smrť.